

חַת־ת לַיּוֹם שֵׁשִׁי פְּרֻשֵׁת שְׁמוֹת עֵרַב שַׁבַּת קוּדֶשׁ כ' טַבֵּת, ה'תשפ"ב

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִשׁ / שִׁישִׁי עִם רִשִׁי

ה' החליט שהגיע הזמן שהסכל של בני ישראל במצרים יסתים. הוא בחר במשה רבנו למלא את השליחות החשובה של הוצאת בני ישראל ממצרים. ה' דבר למשה מהסנה הבווער, ושכנע אותו לקבל על עצמו את האחריות. משה לבסוף נעתר והסכים לקבל על עצמו את השליחות.

משה הבטיח ליתרו שלא יעזוב את ארצו ללא רשות לכן לפני שיצא לדרך בקש רשות מיתרו לרדת למצרים, ויתרו הסכים.

משה חשש שדתן ואבירם שהלשינו עליו בזמנו לפרעה, ינסו להרע לו אבל ה' אמר לו שהם עכשו עניים והם לא יוכלו להפריע לו.

משה הרכיב את בני משפחתו על החמור, שהשתמשו בו לעקדה (באותו חמור, ישתמשו בשמשיח יבוא) והם התכוננו לרדת למצרים.

ה' אמר למשה להשתמש בסימנים המיוחדים שנתן לו, לפני פרעה, אבל עליו לדעת שפרעה לא ישמע לו. משה צריך לומר לפרעה שכדאי לו לשמע, אחרת הוא יענש!

למשה וצפורה נולד תינוק, אליעזר, לפני הנסיעה. משה ידע שהוא לא יכל לערוך לו ברית בגלל שזה לא בטוח לצאת למסע גדול מיד אחרי ברית. אבל בשם היו קרובים למצרים, במקום למול אותו מיד, משה קדם כל סדר להם מקום לישון. ה' לא שמח על כך! ה' שלח מלאך שנראה כמו נחש, כדי לבלע את משה! צפורה הבינה שזה בגלל הברית, ולכן לקחה אבן חדה ומלה את אליעזר מיד, והמלאך הסתלק.

ה' אמר לאהרן לפגש את משה במדבר, והוא אכן פגש אותו בהר סיני. משה ספר לאהרן לשם מה הוא מגיע למצרים, והם הלכו יחד. אהרן לא חשב שצפורה והילדים צריכים גם הם להגיע למצרים, לכן משה שלח אותם חזרה למדון.

משה ואהרן אספו את הזקנים - מנהיגי בני ישראל. אהרן חזר על דברי משה, והם הראו את הסימנים המיוחדים. אפלו שהגלות היתה כל כך קשה, בני ישראל האמינו מיד שה' עומד להוציא אותם

תְּהִלִּים / יוֹם כִּי לַחֲדָשׁ פְּרָקִים צ"ז- ק"ג

בְּאַחַד מֵהַפְּרָקִים הַנֶּאֱמָרִים הַיּוֹם, יִשְׁנוּ פְּסוּקִים: "הֲרִיעוּ לַה' כָּל הָאָרֶץ" - כָּל הָעוֹלָם יִשִּׁיר לַה'!
מוֹבָא בְּחִסְדוֹת, שֶׁהַמְּלִים "הֲרִיעוּ לַה' כָּל הָאָרֶץ", הֵן רֵאשִׁי תְּבוֹת הַלְכָה.
כְּשֶׁאֲנַחְנוּ מְצִיְתִים לְהַלְכָה, בְּדֶרֶךְ שֶׁהָ רֹצֵה שֶׁבָּהּ יִהְיוּ הַדְּבָרִים, זֶה כְּאִלוֹ כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ שֶׁר לַה'!

תְּנִיָּא / לְקוּיֵי אֲמָרִים פְּרָק י"ב (כ' טבת שנה מעוברת)

אָבֵל לְמָרוֹת שֶׁהִנֵּפֵשׁ הַבְּהֵמִית לֹא יְכוּלָה לְעֵבֵר עֲבֵרוֹת, הִיא כָּל הַזְּמַן מְנַסָּה! זֶה כְּאִלוֹ שִׁישׁ מְכוּנָה
בְּצַד הַשְּׂמָאֲלִי שֶׁל הַלֵּב, שֶׁמִּמְשִׁיכָה לְהַמְצִיא כָּל פְּעַם דְּבָרִים חֲדָשִׁים שֶׁהִיא רוֹצֵה, לְנִסּוֹת עֲבֵרוֹת
חֲדָשׁוֹת, אוֹ דְּבָרִים לֹא טוֹבִים חֲדָשִׁים לְחַשֵּׁב עֲלֵיהֶם. זֶה שׁוֹלַח אֶת כָּל הַרְגָּשׁוֹת הָאֵלֶּה לְמַח כְּדִי לְחַשֵּׁב
עֲלֵיהֶם, אָבֵל הַבִּינוּנִי מִמְשִׁיךְ לְהַאֲבִק וּלְהַבְרִיחַ אוֹתָם!

הֵאֵם זֶה לֹא קָשָׁה לְהַלְחֵם כָּל הַזְּמַן? ה' נוֹתֵן לְבִינוּנֵי זְמַן מִיַּחַד שֶׁהוּא לֹא צָרִיךְ לְהַלְחֵם עִם הַנֶּפֶשׁ
הַבְּהֵמִית.

בְּזְמַן הַתְּפִלָּה, יִשְׁנוּ כַּח מִיַּחַד מִשְׁמִים הַנִּקְרָא "מוֹחִין דְּגִדְלוֹת" כְּשֶׁהֵכַח נִמְצָא, וְאָדָם קוֹרָא קְרִיאַת
שְׁמַע בְּכוּנָה יְכוּלָה לְהִיּוֹת לוֹ כְּזוֹ אֲהָבָה חֲזָקָה לַה', כְּמַעַט כְּמוֹ הָאֲהָבָה שֶׁל הַצְּדִיק! עַד שֶׁזֶה עוֹלָה עַל
גְּדוּתוֹ לְתוֹךְ הַחֲלָל הַשְּׂמָאֲלִי שֶׁל הַלֵּב, בְּמָקוֹם שֶׁבוֹ נִמְצָאֵת הַנֶּפֶשׁ הַבְּהֵמִית. הַנֶּפֶשׁ הַבְּהֵמִית כָּל כּוֹ
נִכְנַעַת, עַד שֶׁהִיא נוֹפֶלֶת לְתַרְדֵּמָת וּמִפְּסִיקָה לְהַעֲלוֹת אֶת כָּל הַרְגָּשׁוֹת הַלֹּא טוֹבִים הָאֵלֶּה.

אָבֵל כְּשֶׁהֵכַח הַמִּיַּחַד שֶׁהִיא בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה מְסַתְּלֵק, הַנֶּפֶשׁ הַבְּהֵמִית מְתַעוֹרֶרֶת שׁוֹב וּבָאָה עִם רְצוֹנוֹת
חֲדָשִׁים.

הַיּוֹם יוֹם / כ' טבת

הָאָדָמוֹר הָאֲמָצְעִי אָמַר פְּעַם בִּיחִידוֹת לְמִישֵׁהוּ:

כְּשֶׁשְׁנֵי אֲנָשִׁים מְדַבְּרִים יַחַד עַל עֲבוּדַת ה', הַנִּשְׁמוֹת שֶׁלָּהֶם עוֹזְרוֹת אַחַת לַשְּׁנֵי! בְּגִלְל שְׁבִתוֹךְ כָּל
אֶחָד מֵהֶם, זֶה כְּמוֹ שִׁישׁ שְׁתֵּי נִפְשׁוֹת אֶלְקִיּוֹת (שֶׁלְפַעְמַיִם קוֹרְאִים לָהֶם נְשָׁמָה אוֹ יֵצֵר טוֹב) הַנִּלְחָמוֹת
נֶגְדַת הַנֶּפֶשׁ הַבְּהֵמִית (יֵצֵר הָרַע)!

אֲנִי לּוֹמְדִים כְּעַת בְּתַנְיָא עַל דְּרָכִים לְעֵזוֹר לְנֶפֶשׁ הָאֱלוּקִית שֶׁלָּנוּ לְנַצַּח אֶת הַנֶּפֶשׁ הַבְּהֵמִית.

בְּ"הַיּוֹם יוֹם" לּוֹמְדִים עַל דְּרָךְ נוֹסֶפֶת לְעֵשׂוֹת זֹאת, לְהַתְּחַבֵּר וּלְהַצְטָרֵף עִם יְהוּדֵי נוֹסֶף. כְּאֲשֶׁר אוֹמְרִים
שְׁנֵי יֵצֵר טוֹב כְּנֶגֶד יֵצֵר הָרַע אֶחָד" מְדַבֵּר עַל הָאֲפֵן שֶׁבוֹ כָּל אֶחָד מֵהַיְהוּדִים מְדַבֵּר עִם חֲבֵרוֹ. הַיֵּצֵר הַטוֹב
שֶׁל הָאָדָם הַשְּׁנִי, יִשְׁמַח מְאֹד לְעֵזוֹר לְחַבְּרוֹ וּלְהַצְטָרֵף לְיֵצֵר הַטוֹב שְׁלוֹ. אָבֵל הַיֵּצֵר הָרַע הוּא אֲגוּאִיסֵט, הוּא
לֹא מְנַסָּה לְעֵזוֹר לְאָדָם אַחֵר. לְכֵן הַיֵּצֵר הָרַע שֶׁל כָּל אֶחָד עוֹמֵד בְּפָנָי עֲצָמוֹ. כְּאֲשֶׁר יִשְׁנָם שְׁנַיִם מוֹל אֶחָד, יִשְׁנוּ
סְכוּי גְדוֹל יוֹתֵר לְהַצְלִיחַ בְּמַלְחָמָה נֶגְדוֹ!

סֵפֶר הַמְצוֹת / מְצוֹת לֹא תַעֲשֶׂה ק"ז, עֲשֶׂה ק"ז.

1. **מְצוֹת לֹא תַעֲשֶׂה ק"ז** - אִם יְהוּדֵי הַחֲלִיט שֶׁבְּהֵמָה מְסוּיִימֵת תִּקְרַב לְקִרְבָּן אִשָּׁם, אִי
אֲפָשֶׁר לְשַׁנּוֹת אֶת הַחֲלִטָּה וּלְהַחֲלִיט שְׁאוֹתָהּ בְּהֵמָה תִּקְרַב לְחֻטָּאת. הַהַקְדָּשָׁה הִיא לְאוֹתָהּ
בְּהֵמָה וּלְאוֹתוֹ קִרְבָּן.

עכשו מתחילים ספר חדש ברמב"ם וסדרה חדשה של הלכות על טמאה וטהרה.

2. **מצות עשה ר"ז** - המצוה הראשונה בספר היא שאם אדם נטמא בטמאת מת (נגע בגוף של אדם שנפטר) הוא צריך לקיים את ההלכות הנוגעות למה שאסור לעשות בטמאה ומה עליו לעשות כדי להטהר.

רמב"ם / הלכות תמורה פרק ד', הלכות טמאת מת פרקים א', ב'

היום מסיימים ללמוד את הלכות תמורה.

פרק ד' - בפרק הזה הרמב"ם מלמד מה קורה אם בהמה שהיתה אמורה להיות מוקרבת לקרבן ילדה ולד.

כעת מתחילים ללמוד ספר חדש ברמב"ם, הספר העשירי - **ספר טהרה**. סדרת ההלכות הראשונה היא הלכות טמאת מת. מדבר כאן על סוג טמאה שנובעת מגוף של אדם שנפטר ה' ישמה.

פרק א' - הרמב"ם מסביר כיצד אדם יכול להטמא.

פרק ב' - בפרק זה הרמב"ם מלמד מה יכול לגרום לטמאת מת.

זרכי החסידות / כ' טבת

היום הוא יום היארצייט (הלולא) של הרמב"ם.

כלנו יודעים שהרמב"ם כתב את ספר המצוות ועוד ספרים הנקראים "רמב"ם - היד החזקה". הרמב"ם גם כתב עוד ספר מאד מפורסם שנקרא "מורה נבוכים". בזמן הרמב"ם להרבה אנשים היו שאלות על יהדות, והספר הזה עזר להם להבין איך לעבוד את ה'.

הרבי אומר שחייב להיות קשר בין הרמב"ם לבין האדמו"ר הזקן, היות והיארצייט של שניהם הוא בהפרש של מספר ימים אחד מהשני. קשר אחד מאד קל למצוא:

הרמב"ם כתב את "היד החזקה" שמלמד אותנו את ההלכות של התורה, ואת "מורה נבוכים" שמלמד כיצד לעבוד את ה'.

האדמו"ר הזקן כתב את ה"שלחן ערוך" שמלמד אותנו את הלכות התורה, ואת ספר "התניא" שמלמד אותנו כיצד לעבוד את ה'.

הרבי אומר שהיום הוא יום מתאים לערוך התנעודות לחזק את למוד ספר המצוות לרמב"ם, לעצמנו ולאחרים.